ETTER MIKHAIL LERMONTOV

Geir Flikke
Department of Literature, Area Studies and European Languages, University of Oslo
geir.flikke@ilos.uio.no

Ensom går jeg ut på øde stier.
I tåken skinner brosteinene tomt.
Ørknen søker Gud og natten tier.
Bare stjerner snakker, ømt og fromt.

Himmelen er høytidsstemt og herlig.
Jorden hviler i et blåklart skinn.
Hvorfor har min sjel det så besværlig?
Bærer jeg en lengsel i mitt sinn?

Nei, mitt liv er lukket for all lengsel,
Ingen anger gnager nå i kveld.
Alt jeg vil er frihet fra all trengsel.
Sovne vil jeg, glemme helt meg selv.

Men ikke slik: i gravens kalde kjeller.
Nei, sovne vil jeg, sovne slik som nå:
pustende, i slike stjernekvelder,
her, i dette stjerneklare blå

dyp, og gjennom natten høre stemmer
av sang og kjærlighet, et lekent sus
i ørene, og over mine lemmer
den mørke eikens eviggrønne brus.

2015/2024

Slovo 66:1 (2026), 365. DOI https://doi.org/10.33063/slovo.v66i1.1264
CC BY 4.0